

længere kunde fordres respektet af Borgerne. Bepvarelsen har kun været stillet paa dette enkelte Tilfælde, og der har selvfølgelig kun foreligget en Afgjørelse af det Spørgsmaal, hvorvidt den enkelte Borger, som havde handlet i Strid med denne Lov, derved havde paadraget sig Straf eller ikke, hvorimod der naturligvis ikke er afgjort Noget af Høiesteret angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt og i hvilket Omfang en saadan provisorisk Lov, der maatte siges at have forbindende Kraft lige overfor Borgerne, fremdeles kan medføre Forpligtelser lige overfor Lovgivningsmagtens enkelte Faktorer, og hvorvidt den navnlig skulde gjøre det nødvendigt for de enkelte Dele af Rigsdagen at give Bevillinger. Høiesteret har selvfølgelig ikke udtalt Noget og havde ikke Kompetence til at dømme Noget om, hvorvidt Folkethinget og Landsthinget vare forpligtede til at bevilge de Penges, som Foranstaltningen krævede.

Tillad mig for Resten at minde om en Ting. Jeg har i det Forslag til en Forandring i Grundloven, som jeg før lidt over et Mars Tid siden indbragte her i Thinget, og som jeg meget beklager, netop som en god Ven af det Konservative, at man ikke modtog paa anden Maade, end man gjorde, nedlagt min Opfattelse af hvad der er og bør være det rette Forhold med Hensyn til Bevillinger, det nemlig, at Alt, hvad den bestaaende Statshusholdning kræver, skal bevilges. Mit Forslag gik ud paa, at hvis man ikke kunde naae en Overensstemmelse om Finantsloven, og denne derfor ikke kom ud ved det paagjældende Finantsaars Begyndelse, skulde Regjeringen fremdeles være berettiget til at afholde de Udgifter, der vare nødvendige til at holde det Bestaaende i Gang. Det var min Mening, at saaledes burde det være, og at saaledes medførte en naturlig Opfattelse, at det skulde være, men jeg skal i Forbindelse dermed minde om, at det, jeg saaledes foreslog at staa fast i vor Forsatning, det kan egentlig ikke nu siges at være juridisk givet. Jeg har for flere Aar tilbage ikke en, men flere Gange havt Strid med forskjellige Medlemmer af Folkethinget, og navnlig har jeg gjentagne Gange været i Strid med afdøde Oberst Eichner angaaende dette Punkt. Han havde nemlig hævdet den Sætning, at Finantsloven var en Lov, som stod over alle andre Love, og at man paa Finantsloven kunde nægte Bevillinger til hvadsomhelst man vilde, uden Hensyn til, om den paagjældende Foranstaltning havde Hjemmel i en Lov eller ikke. Denne Anskuelse har jeg for og stærkere end nogen Anden bejæmpet, og

det har været i god Konsekvens med denne min politiske Opfattelse paa en Tid, da den ikke var saa knæsat, som den senere blev, at jeg indbragte mit Grundlovsforslag, og det er i Overensstemmelse dermed, at jeg ogsaa nu siger, at Alt, hvad der maa indrømmes at være hjemlet ved Lov, Vedtægter, og i det Hele taaget Alt, hvad det maa antages, at Lovgivningens Faktorer udtrykkelig eller stilthiende have givet deres Godkendelse af, har Krav paa at blive opretholdt, indtil man bliver enig om at forandre det. Men nu er Spørgsmaalet: Skal det, som efter min Mening utvivlsomt burde være Regel med Hensyn til Alt, hvad der er bygget paa Lov, ogsaa gjælde med Hensyn til, hvad der kun kan søge sin Rod i provisoriske Love, som aldrig have fundet Godkendelse af Lovgivningsmagten? Det er et Spørgsmaal, som jeg i Øvrigt af nærliggende Grunde ikke her vil bevare.

R. J. Larsen: Til den ærede Justitsminister vil jeg blot tillade mig at bemærke, at Spørgsmaalet er ikke, hvad den ærede Minister mener om den gjældende Ret før og efter Høiesteretsdommen. Det Spørgsmaal interesserer os i meget ringe Grad, da det jo ikke er dansk Statsret, at en Ministers Mening skal man bøie sig for. Nei, det der interesserer os, er den Theori, der fremkom fra ministeriel Side, at Ministeriets Mening havde faaet Høiesterets Godkendelse og derved var bleven ophøiet til en Norm, som Samfundet skulde bøie sig for, Folkethinget inklusive. Nu er det ved denne Forhandling blevet konstateret, at første Gang, da Justitsministeren skulde forsvare det Grundlag, hvorpaa hans Tilhængere ere gaaede til Valgkamp ved det sidste Valg, har han ladet sine Tilhængere i Stiften og undraget dette Grundlag sit Forvar.

Bajer: Ogsaa jeg har kun en meget kort Bemærkning at gjøre ved denne Leilighed i Anledning af et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Sædelighedspolitiet, som har været saa stærkt paa Tale ved denne Forhandling. Det vil maatte erindres, at jeg inden Sul til Folkethingets Tilladelse til at rette en Forespørgsel til Justitsministeren, en Forespørgsel, som imidlertid faldt bort paa Grund af Thingets Oplosning. Denne Forespørgsel gik ud paa, hvorledes Ministeren vilde forebygge, at der i Strid med den bestaaende Lovgivning reglementeres en Prostitution i enkelte Kjøbstæder, uagtet disse Kjøbstæder ikke havde vedtaget noget Reglement. Jeg antager, at Forespørgselen